

Паоло Джордано „Самотата на простите числа“

Аличе Дела Рока мразеше ски училището. Мразеше, дори по време на коледната ваканция, да се събужда в седем и половина сутринта, мразеше и баща си, който я гледеше втренчено и клатеше нервно крака си под масата, сякаш за да ѝ каже да закусва по-бързо. Мразеше вълнения чорапогашник, който ѝ боцкаше на бедрата, специалните ръкавици, които не позволяваха на пръстите ѝ да се движат, каската, която ѝ премазваше бузите и притискаше с металната си закопчалка челюстта ѝ. Мразеше и тези грамадни обувки за ски, винаги прекалено тесни, с които приличаше на горила, когато вървеше.

– Ще го пиеш ли това мляко или не? – отново попита баща ѝ.

Аличе изгълта три пръста горещо мляко, което първо ѝ опари езика, после гърлото и накрая стомаха.

– Добре. Днес трябва да покажеш коя си! – каза баща ѝ и я изтика навън.

„И коя съм?“, помисли си тя. Приличаше на мумия в зелената грейка, разкрасена с фосфоресциращи рекламни надписи. В този час на деня беше минус десет градуса. Мъглата обгръщаше всичко наоколо и на нейния фон слънцето представляваше само един малко по-сив диск. Аличе усещаше млякото да бълбука в стомаха ѝ, докато потъваше в снега със ските на рамо. Тях всеки трябва да си ги носи сам, поне докато не стане толкова добър, че това да го прави друг вместо него.

– По-внимателно със ските, че ще убиеш някого! – каза баща ѝ.

В края на сезона ски клубът подаряваше на курсистите значка със звезди. Всяка година по една нова звезда – от четиригодишна възраст, от момента, в който си достатъчно висок, за да седнеш на лифта, докато навършиш девет и можеш спокойно да се качиш на него и без чужда помощ. Три сребърни и три златни звезди. Всяка година нова значка, която ти показва, че си вече малко по-добър и малко по-близо до състезанията, които ужасяваха Аличе. Мислеше за тях още когато имаше само три звезди.

Срещата беше пред лифта точно в осем и половина, когато започват да работят съоръженията. Децата от курса на Аличе бяха вече там, застанали в кръг, всички еднакви като войничета, увити в униформите си и вдървени от студа и от недоспиването. Забиваха щеките в снега и се облягаха на тях, като ги опираха под мишниците си. С висящите си отстриани ръце приличаха на събрани на едно място плашила. Никой нямаше желание да говори, най-малко Аличе. Баща ѝ я потупа силно два пъти по каската, сякаш за да я забие в снега, и каза:

– Надмини ги всички и не забравяй – тежестта напред, ясно ли е? Те-жест-та напред!

„Тежестта напред“, като ехо прокънтяха думите в главата на Аличе.

След това, като сгряваше с дъх шепите си, той си тръгна. Скоро щеше да се прибере вкъщи на топло да си чете вестника. След не повече от две крачки мъглата го погълна.

Аличе остави ските си да паднат как да е на земята. Ако баща ѝ я беше видял, щеше да я направи на нищо пред всички. Преди да блокира обувките в автоматите, Аличе ги изчисти със щеките от насъбралия се на подметките сняг.

Вече ѝ се пишкаше. Усещаше, че урината притиска пикочния ѝ мехур като шило, което се забива в корема. Нямаше да издържи и днес, сигурна беше.

Всяка сутрин се случваше едно и също. След закуска се затваряше в тоалетната и се напъваше и напъваше, за да се изпразни от всичката урина. Оставаше седнала на тоалетната чиния и напъгаше коремните си мускули, докато не я заболеше главата и

не ѝ се стореше, че очите ѝ ще излязат от орбитите като вътрешността на зрънце грозде, когато го натиснеш. Пускаше докрай водата, за да не може баща ѝ да я чуе. Напъваше се, стиснала юмруци, за да изцеди и последната капка.

Оставаше седнала така, докато той не започнеше да блъска по вратата на банята и да крещи:

– Какво става, госпожице, приключихме ли вече, че и днес закъсняваме?

Така или иначе нямаше никакъв смисъл. Щом стигнеше до края на първия влек, винаги започваше толкова да ѝ се пишка, че се налагаше да свали ските, да приклепне в пресния сняг малко встрани от другите, да се престори, че си затяга обувките, и да се облекчи. Натрупваше малко сняг около събраните си крака и се изпикаваше. През грейката, през чорапогащника, под погледите на съкурсниците си. Накрая Ерик, треньорът, казваше:

– Е, както винаги чакаме Аличе.

„Истинско облекчение“, мислеше си всеки път когато приятната топлина се стичаше по замръзналите ѝ крака.

„Щеше да е облекчение, ако не се вторачваха всички в мен – продължаваше да си мисли. – Рано или късно ще се усетят. Рано или късно ще оставя жълто петно след себе си. И всички ще ми се подиграват.“

Един от родителите се приближи до Ерик и го попита дали не е много мъгливо днес, за да се качват догоре. Аличе наостри уши с надежда, но Ерик отговори с пре-красната си усмивка:

– Мъгла има само тук – каза той. – На върха слънцето е толкова силно, че напуква камъните. Кураж, всички нагоре!

На лифта Аличе седна до Джулиана, дъщерята на един от колегите на баща ѝ. По време на качването не сиговореха. Не си бяха нито симпатични, нито несимпатични. Нямаха нищо общо освен факта, че не искаха да са на това място в този момент.

Чуваше се единствено шумът на вятъра. Той брулеше връх Фраинтеве в ритъма на металическия звук, издаван от въжето, на което висяха Аличе и Джулиана с мушнати в яките на якетата брадички, за да се топлят с дъха си.

„Не ти се пишка, повтаряше си Аличе. Това е само студът.“

Но колкото повече се приближаваше върхът, толкова повече шишът, който усещаше в корема си, се забиваше в тялото ѝ. Дори беше нещо повече. Този път не само ѝ се пишкаше.

„Не, това е само студът, не може пак да ти се ходи по голяма нужда. Преди малко ходи до тоалетна, нали?“

Върна ѝ се малко преседяло мляко в устата и Аличе го преглътна с отвращение. Ужасно ѝ се ходеше до тоалетна, не можеше да издържи.

„Има още два лифта до заслона. Няма да мога да се стискам чак дотам“, помисли си тя.

Джулиана повдигна пречката на влека и двете седнаха на ръба, за да могат да слязат. Когато ските ѝ докоснаха земята, Аличе се отблъсна с ръка, за да се отдалечи от седалката на лифта.

Не се виждаше нищо на повече от два метра напред. И дума не можеше да става за слънце, което напуква камъните. Всичко беше бяло, само и единствено бяло, нагоре, надолу, встрани. Все едно бяха увити в чаршаф. Бе пълна противоположност на тъмнината, но предизвикваше у Аличе същия страх.

Момичето се спусна покрай ръба на пистата, за да намери преспа от свеж сняг, където да се облекчи. Стомахът ѝ издаде звук, подобен на този на миялната машина по време на работа. Обърна се назад. Вече не виждаше Джулиана, което значеше, че и Джулиана не може да я види. Изкачи се малко по наклона и постави ските си на рало,

както я караше да прави баща ѝ, когато си наумяваше да я учи да кара. Нагоре-надолу по детската писта, трийсет, четирийсет пъти на ден. Нагоре – качване на страни, надолу – на рало, защото да се купела карта дори само за една писта било истинско разхищение, пък така тренирала и краката си.

Аличе си свали ските и направи още няколко стъпки. Потъна в снега с големите си обувки до средата на прасеца.

Най-сетне седна. Спря да задържа дъха си и отпусна мускулите си. Приятна тръпка като електрически ток премина през тялото ѝ и се спря на върха на пръстите на краката ѝ.

Сигурно млякото е причината за всичко това, със сигурност е то. Или може би защото бедрата ѝ бяха полуизмръзнали от стоенето в снега на повече от две хиляди метра височина. Никога не ѝ се беше случвало, поне откакто можеше да помни. Никога, нито веднъж.

Изпусна се. Не само се напика. Не само. Аличе се наака точно в девет часа на една януарска сутрин. Наака се в гашите и дори не разбра. Не разбра, докато не чу гласа на Ерик, който я викаше от някаква неопределена точка в гъстата мъгла.

Веднага стана и точно в този момент почувства нещо тежко на чатала на панталоните си. Инстинктивно си пипна дупето, но ръкавицата не ѝ позволяваше да усети каквото и да било. Така или иначе, нямаше нужда, и без това вече знаеше.

„И какво ще правя сега?“, запита се тя.

Ерик я извика отново. Аличе не отговори. Докато беше тук горе, мъглата щеше да я прикрива. Можеше да си смъкне панталоните и да се почисти добре със снега или пък да слезе при Ерик и да му каже на ухото какво се е случило. Можеше да го излъже, че трябва да се върне обратно, защото я боли коляното. Можеше и да не мисли за случилото се и да кара така, като внимава винаги да е последна в редицата.